

S-A DUS DRACU ȚARA NOASTRĂ

Rolea Nicolae

Poezie repostata la dorinta confratelui Andrei.....

S-a dus dracu țara noastră

S-a dus dracu țara noastră, s-a ales praful de ea
Flămânzită zace ruptă, aruncată-n groapa grea
Of, cum venira-n fruntea țării trădătorii toți de soi
Luară pielea de pe țară și-a rămas cu sânii goi.

Pământul ne-a dat de toate și în mod dumnezeiesc
Aurul vine pe rânduri când porumbii înfloresc
Chiar și peștii-n ape line cară aurul în bot
Românului, sa-l ofere, amărât și rupt în cot.

Dar veniră aici hiene, de parcă ar fi proscris,
Să promită câte toate, dar și ce nu ne-au promis...
Ne furară plusvaloarea zărilor de holde pline
Alintându-ne sarcastic: membri cu drepturi depline.

Ne scoaseră din orbite ochii, și să nu-i jignim,
Storși de lacrimi, la ofertă, ne puseră să-i plătim.
Ne-au cusut cu sârmă gură mai ceva ca la Oituz
Și la gât puseră lațul unui trai mizer, confuz.

Am tăcut cu îndurare și să nu dăm de necaz
Am dat sufletul pe tavă, am întors cel'alalt obraz.
Nu se mulțumiră dracii, viermi misei cu ochii goi
Puseră sămânța urei să ne batem noi cu noi.

Și dacă mai scapă unul care crede în el și face
Vor pune smintiții tunul DNA-ului să-l toace.
Asta e cu țintă fixă, numai dacă ești roman,
Că n-ai voie să scoți capul să te vezi aici stăpân!

Of, cum mai plângea bunicul și de țară îmi vorbea...
De sub braț scotea păduchii, când pe front înainta.
Un ochi a lăsat la ruși, nu știu pe care maidan
Și-o mână dădu arvună pe dealul de la Smârdan.

Smerit a venit spre țară, nu cu surle de erou,
De sete băuse sânge cuibărit în pas de bou.
Și ajuns la el acasă pe înserat și cu sfială
Află cum a mea bunică îi făcuse rânduială.

Își dăduse toți bănuții plângând la iconostas
Ca să-i facă toate cele: tămâieri și parastas.
Nu putea să-l pomenească, nu avea putere-n mâini,
Dar făcuse toate cele pân la șapte săptămâni.

Dar trecură toate astea. Tineretul azi nu știe
Că pământul țării noastre e o rană veche, vie
Și din gropile cu sânge azi plânge neconținut
Sufletul acestei nații tot din trupuri plămădit.

Și degeaba trecu vremea, tineretul nu ia-n samă
Ochiul ce l-a dat bunicul pentru țara asta vamă
Nici că mâna lui pierdută, pentru locul lui cel drag
Plânge dincolo de țară prin esențele de fag.

Dar, deodată, dorul vine și toiagu-n mână
Ca un brad se urcă verde pân' la talpa cerului
Și în piept aude tunul grohând de zor sub lună
Când toiagul dă alarma și stejarii iar s- adună.

Amintirile-l răscolă. Flinta plânge-n cui la grindă
Și cu gândul taie zarea dintr-un colț căzut de tindă
Și așteaptă ca pe-o doină un semnal venit de sus,
Că mai are încă-o mână și un ochi pe front de dus!

19.01.2015

Nicolae Rolea